

**BAŞKAN BARACK OBAMA'NIN
CAKARTA'DAKİ BEYANATI**

Endonezya Üniversitesi
Cakarta, Endonezya

Endonezya Saatiyle SABAH 9.30

BAŞKAN: *Terima kasih. Terima kasih, çok teşekkür ederim, hepinize teşekkürler. Selamat pagi.* (Alkışlar.) Burada, Endonezya Üniversitesinde olmak fevkalade. Öğretim üyelerine, personele ve öğrencilere, ve Dr. Gumilar Rusliwa Somantri'ye konukseverliğiniz için çok teşekkür ederim. (Alkışlar.)

Assalamualaikum dan salam sejahtera. Bu harika karşılama için teşekkür ederim. Cakarta sakinlerine teşekkür ederim. Ve Endonezya halkına teşekkür ederim.

Pulang kampung nih. (Alkışlar.) Endonezya'ya geri gelebildiğim için, ve Michelle'in de bana katılabildiği için çok memnunum. Bu yıl bir kaç kez gelmek üzere hazırlandık ama olmadı, fakat benim için pek çok anlamı olan bu ülkeye gelmeye kararlıydım. Ne yazık ki, oldukça kısa bir ziyaret bu, ama bir yıl sonra, Endonezya, Doğu Asya Zirvesine ev sahipliği yaparken tekrar gelmeyi dört gözle bekliyorum. (Alkışlar.)

Konuşmama başlamadan önce, kısa bir süre önce yaşanan sunami ve yanardağ patlamasından zarar gören tüm Endonezyalılara- özellikle de sevdiklerini yitirenlere ve evinden, yerinden olanlara -geçmiş olsun deriz ve onlar için dualarımızı eksik etmiyoruz. Ve hepinizin bilmesini isterim ki, her zaman olduğu gibi Amerika Birleşik Devletleri, bu doğal afet sırasında da yardım konusunda Endonezya'nın yanındadır. Gerektiği ölçüde yardım edebildiğimiz için memnunuz. Komşunun komşusunun yardımına koştuğu, ailelerin, evinden yerinden olanlara kapılarını açtığı şu sırada, Endonezya halkının gücünün ve boyun eğmezliğinin sizleri bir kez daha düzlüğe çıkaracağını biliyorum.

Basit bir ifade ile başlayayım: *Indonesia bagian dari didi saya.* (Alkışlar.) Bu ülkeye ilk kez, annem, Lolo Soetoro isminde Endonezyalı bir adamla evlendiğinde gelmişim. Küçük bir erkek çocuğu olarak, bambaşka bir dünyaya geliyordum. Ama Endonezyalılar çok geçmeden bana, kendimi evimde hissettirdiler.

O zamanlar Cakarta çok farklı görünümdeydi. Kent bir kaç katı geçmeyen binalarla doluydu. Bu 1967, 68 lerdeydi ve çoğunuz henüz doğmamıştınız bile. (Gülüşmeler.) Endonezya Oteli yüksek bir kaç binadan bir tanesiydi, ve *Sarinah* adında tek bir büyük alışveriş merkezi vardı. Hepsi bu. (Alkışlar.) O günlerde *Betçaklar* ve *bemolarla* gider gelirdik. Sokaklarda otomobillerden

çoktu sayıları, ve bugünkü geniş karayolları yoktu. Bu yolların yerinde toprak yollar ve *kamponglar* vardı.

Biz, *Menteng Dalam'a* taşındık -- (Alkışlar)-- burada *Menteng Dalam'lular* da varmış. (Alkışlar.) Ve önünde bir mango ağacı olan küçük bir evde yaşadık. Uçurtma uçururken, pirinç tarlaları boyunca koşarken, yusuflukları yakalarken, sokak satıcılarından *satay* (*şiş kebab*) ve *baso* satın alırken öğrendim Endonezya'yı sevmeyi. (Alkışlar.) Satıcıların seslerini hatırlıyorum. *Satay!* (Gülüşmeler.) Hatırlıyorum bunu. *Baso!* (Gülüşmeler.) Ama en çok, kadın-erkek yaşlıların bizi tebessümlerle karşılayışlarını, çocukların bu yabancıya, kendisini sanki komşularından biriymiş gibi hissettirişlerini ve öğretmenlerin bu ülkeyi tanımama yardım edişlerini hatırlıyorum.

Endonezya'nın binlerce adadan, yüzlerce dilden ve sayısız din ve etnik kökenden gelen insanlardan oluşan bir ülke olması, burada yaşadığım sürede, halklardaki ortak beşeriyetin değerini takdir etmeme yardım etti. Üveybabam, Endonezyalıların çoğunluğu gibi Müslüman olarak yetiştirilmiş olduğu halde, bütün dinlerin saygıdeğer olduğuna yürekten inanırdı. Ve böylece -- (Alkışlar)-- böylece kendisi, Endonezya Anayasasında manevi bir yeri olan ve halen bu ülkeyi tanımlayan ve heybetli kılan unsurun, dini hoşgörünün özünü yansıttı. (Alkışlar.)

Burada dört yıl kaldım-- çocukluğumun şekillenmesine yardım eden bir süre, harika kızkardeşim Maya'nın doğumunu içeren bir süre-- bu süre annem üzerinde öyle bir etki yaratmış olmalı ki, bundan sonraki yirmi yıl boyunca, yaşamak, çalışmak ve seyahat amacıyla ve de Endonezya köylüklerinde, özellikle kadınlar ve kız çocukları için olanaklar yaratmak tutkusunu hayata geçirmek için Endonezya'ya devamlı geri geldi. Ve öyle onurlandım ki - (Alkışlar) -- dün akşamki galada, Başkan Yudhoyono, yaptığı hizmetler için annem adına kabul ettiğim bir ödül verdiğinde öyle onur duydum ki... Annem de burada olsaydı o da çok onurlanırdı. Çünkü, annem hayatı boyunca Endonezya'yı ve insanlarını yüreğinde sakladı. (Alkışlar.)

Bir uçağa binip Hawaii'ye geri döndüğüm günden beri geçen kırk yılda o kadar çok şey değişti ki...Ne ben ne de beni o zamanlar tanıyan okul arkadaşlarım, hiçbirimiz, bir gün benim Cakarta'ya, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak geleceğime ihtimal verebilirdik. (Alkışlar.) Ve yine çok azımız bu kırk yılda Endonezya'nın geçirdiği olağanüstü dönemin gerçekleşeceğine ihtimal verebilirdi.

Benim bir zamanlar bildiğim Cakarta, bugün Endonezya Otelini cüceleştiren gökdelenler, serpilip büyüyen kültürel ve ticari merkezlerle dolu, kıpır kıpır hayat kaynayan 10 milyon nüfuslu bir kente dönüşmüş bulunuyor. Arkadaşlarımla beraber tarlalarda mandalarla, keçilerle konuştuğumuz-- (gülüşmeler) -- o günlerden izleyen yıllarda, cep telefonlarıyla ve toplumsal haberleşme ağlarıyla dünyanın elektronik olarak en bağlantılı yeni bir Endonezyalı kuşağı yetişti. O zaman genç bir ulus olarak Endonezya, aslında içe dönük genç bir ulus olmasına rağmen, kalkınan Endonezya Pasifik Asya'da ve küresel ekonomide önemli bir rol oynamaktadır. (Alkışlar.)

Bu değişimin ucu siyasete de uzanıyor. Üveybabam küçük bir çocukken babasının ve ağabeyinin Endonezya'nın bağımsızlık mücadelesinde ölümü pahasına savaşmak için evden ayrılışlarını görmüş. Onca Endonezyalının bu büyük ulus için yaptıkları fedakarlığın hatırasını saygıyla anmak üzere Kahramanlar Günü'nde burada olmaktan mutluyum. (Alkışlar.)

Cakarta'ya taşındığım 1967 yılı, bu ülkenin bazı bölgelerinde çıkan çatışmaların yaşandığı ve büyük acıların çekildiği bir dönemi takip eden bir zamandı. Üveybabam Ordu mensubu olduğu halde, bu siyasi kargaşa döneminde yaşanan şiddet olayları ve öldürmelerden habersizdim, çünkü Endonezyalı ailem ve arkadaşlarım bu konuda konuşmuyorlardı. Endonezya'nın birçok yerinde olduğu, bizim evde de bu durum göze görünmeden, sadece varlığıyla hissedilirdi. Endonezyalılar bağımsız olmalarına rağmen, bazı konularda akıllarından geçeni ifade etmekten korkuyorlardı.

O zamandan bu yana geçen yıllarda, Endonezya, -demir yumruklu yönetimden halkın kendini yönettiği- olağanüstü bir demokratik dönüşümden geçerek kendi yolunu çizdi. Endonezyalılar, erkin barışçı yollardan eldeştirdiği ve liderlerin doğrudan seçimle işbaşına geldiği bu dönüşümü kucaklarken, dünya umut ve hayranlıkla seyrediyordu. Ve nasıl ki sizin demokrasiniz seçimle iş başına gelen Başkanınız ve yasa koyucularınızla temsil ediliyorsa, aynı demokrasi kontrol ve denge unsurları ile güçlenip ömürleniyor: siyasi partileri, sendikaları, ses getiren medyası ve Endonezya'da asla geriye dönüş olmaması için politik sistemde aktif halkı ile dinamik bir sivil toplum bu.

Gençliğimin geçtiği bu topraklar ne kadar değişmiş olursa olsun, Endonezya'da öğrendiğim ve sevdiğim bazı şeyler -- Anayasanın temeline yazılmış, camiler, kliseler ve tapınaklarla simgelenen ve halkın içine işlemiş olan hoşgörü ruhu -- hala devam ediyor. (Alkışlar.) *Bhinneka Tunggal Ika* -- çeşitlilikte birlik. (Alkışlar.) Endonezya'nın dünyaya örnek teşkil eden temeli budur ve bu nedenle Endonezya 21nci yüzyılda önemli bir rol oynayacaktır.

Ve işte bugün Endonezya'ya bir dost olarak, ülkelerimiz arasında derin ve dayanıklı bir ortaklık kurulmasını isteyen bir Başkan olarak dönüyorum. (Alkışlar.) Çünkü gerek farklılıklarla dolu büyük ülkeler olmaları, gerek Pasifik'in iki yakasında komşulukları ve herşeyden de önemlisi demokrasi olmaları nedeniyle --Endonezya ile Amerika Birleşik Devletleri ortak çıkarları ve değer yargıları ile birbirine bağlı iki ülkedir.

Dün Başkan President Yudhoyono ile birlikte, Amerika Birleşik Devletleri ile Endonezya arasında yeni ve Kapsamlı bir Ortaklık insiyatifini açıkladık. Devletlerimiz arasında -daha da önemlisi halklarımız arasında- pek çok farklı alandaki bağlarımızı arttırıyoruz. Bu eşit düzeydeki ortakların, müşterek çıkar ve karşılıklı saygıya dayanan ortaklığıdır.

Bugün zamanımın kalan kısmında, size anlattığım bu öykünün -- Endonezya'nın benim bu ülkede yaşadığım günlerden sonraki hikayesinin -- Amerika Birleşik Devletleri ve dünya için neden bu kadar önemli olduğu konusunda konuşmak istiyorum. Bu bağlamda, birbirleriyle ilişkili ve insanın gelişimi için esas olan üç konu üzerinde odaklanacağım: kalkınma, demokrasi ve iman.

Herşeyden önce, Amerika Birleşik Devletleri ile Endonezya arasındaki dostluk kalkınmada müşterek çıkarlarımızı geliştirebilir.

Endonezya'ya taşındığım günlerde, Şikago ve Cakarta'daki ailelerin refahının birbiriyle bağlantılı olabileceği bir gelecek tahayyül etmek zordu. Oysa ekonomilerimiz artık küreselleşti ve Endonezyalılar, küreselleşmenin vaatlerini de tehlikelerini de yaşadı: 90'lı yıllardaki Asya finans

krizinin yarattığı şoku da, artan ticaretten dolayı milyonlarca insanın sefaletten çıkışını da yaşadı. Bu demektir ki -- ve son ekonomik krizden de öğrendiğimiz gibi-- ülkelerimizin başarısında hissedar durumdayız.

Amerika, Endonezya halkı tarafından etraflıca paylaşılan bir refahı yaşayan ve kalkınan bir Endonezya'nın hissedarıdır-- çünkü varlık kazanan bir orta sınıf, bizim mallarımıza yeni pazarlar açacaktır, aynı şekilde Amerika da sizin mallarınız için bir pazardır. Bu nedenle Endonezya'ya daha fazla yatırım yapıyoruz, ihracatımız nerdeyse yüzde elli oranında arttı. Amerikalılar'ın ve Endonezyalıların birlikte iş yapmaları için kapıları açıyoruz.

Amerika, küresel ekonominin şekillenmesinde hakkı olan rolü oynayacağı bir Endonezya'nın hissedarıdır. Artık yedi ya da sekiz ülkenin kafa kafaya verip global pazarların gideceği yönü tayin ettiği günler mazide kaldı. Bu nedendir ki, şimdi G-20 uluslararası ekonomik işbirliğinin merkezidir-- Endonezya gibi yükselen ekonomiler daha gür bir sesle katılsın ve daha büyük sorumluluklar üstlensin diye. Ve G-20'nin yolsuzlukla mücadele grubundaki liderlik rolünde, Endonezya dünya sahnesinde liderlik yapmalı ve yönetimde şeffaflık ve hesap verebilirlik ile örnek teşkil etmelidir. (Alkışlar.)

Amerika, sürdürülebilir bir kalkınma yolu izleyen bir Endonezya'nın hissedarıdır, çünkü kalkınmada seçtiğimiz yol, hayatımızın kalitesini ve gezegenimizin sağlığını belirleyecektir. Bu nedendir ki, sanayii güçlendirecek, Endonezya'nın kıymetli doğal kaynaklarını muhafaza edecek temiz enerji teknolojileri geliştiriyoruz - ve Amerika, ülkenizin iklim değişimi ile mücadele konusundaki küresel çabalardaki kuvvetli liderliğini memnuniyetle karşılıyor.

Daha da önemlisi, Amerika, Endonezya halkının başarısında hissedardır. Günlük gazete başlıklarının ötesinde, halklarımız arasında köprüler kurmalıyız, çünkü gelecekteki güvenliğimiz ve refahımız da müşterektir. Bilimcilerimiz, araştırmacılarımız arasındaki işbirliğini geliştirmek, girişimciliği teşvik etmek üzere birlikte çalışmak suretiyle biz de işte tam bunu yapıyoruz. Ve ben şahsen karşılıklı olarak ülkelerimizde eğitim gören Amerikalı ve Endonezyalı öğrencilerin sayısının iki katına çıkartılmasına karar verdiğimiz için çok memnunuz. (Alkışlar.) Okullarımızda daha fazla Endonezyalı öğrenci istiyoruz, ve daha fazla sayıda Amerikalı öğrencinin de bu ülkeye gelerek eğitim yapmasını istiyoruz. (Alkışlar.) Bu yeni yüzyılda, gençler arasında yeni bağları ve karşılıklı anlayışı geliştirmek istiyoruz.

Bütün bunlar günlük hayatlarımızda önem taşıyan meselelerdir. Neticede, kalkınma, gelişme oranları ve bilançolar üzerinde bir takım numaralardan ibaret değildir. Kalkınma, bir çocuğun değişmekte olan dünyamızda var olmak için muhtaç olduğu becerileri edinebilmesi ile ilgilidir. Kalkınma, iyi bir fikrin bir işletme haline dönüşebilmesi ve yolsuzluklarla susturulmamasıyla ilgilidir. Kalkınma, benim bir zamanlar tanıdığım Cakarta'yı dönüştüren güçlerin --teknoloji, ticaret, insan ve mal akışımının -- tüm Endonezyalıların için, insanlık için daha iyi bir hayata, onur ve fırsatlarla belirlenmiş bir hayata, tercüme edilip edilemeyeceği ile ilgilidir.

Böyle bir kalkınma, demokrasinin rolünden ayrı düşünülemez.

Bugünlerde bazen, demokrasinin, ekonomik kalkınmanın önünde bir engel olduğunu duyuyoruz. Bu yeni bir tartışma değildir. Özellikle değişim ve belirsizlik dönemlerinde, bazı insanlar, devletin gücü için halkın haklarını feda ederek, kalkınma yoluna kestirmeden gidilebileceğini söyleyecektir. Ancak bunu ne Hindistan ziyaretimde, ne de burada Endonezya'da görmekteyim. Sizin başarılarınız, demokrasi ve kalkınmanın, birbirini pekiştirdiğini kanıtlamaktadır.

Bütün demokrasilerde bir takım zorluklarla karşılaşılacaktır. Amerika buna bir istisna değildir. Bizim Anayasamız "daha mükemmel bir birlik" kurma çabasından bahsetmiştir, ve o zamandan beri bu yolculuğa devam etmekteyiz. Sivil Savaş'ı atlattık ve tüm vatandaşlarımıza haklarının tamamının verilmesi konusunda mücadele verdik. Bu çaba, bizi güçlendirmiş ve zenginleştirmiştir, aynı zamanda daha adil ve daha özgür bir toplum olmamızı sağlamıştır.

Geçen yüzyılda sömürgecilikten çıkan diğer ülkeler gibi, Endonezya olarak siz de çabaladınız ve kendi kaderinizi tayin için fedakarlıklarda bulundunuz. Kahramanlar Günü işte bunu kutlar - Endonezyalıların sahip olduğu bir Endonezya'yı. Siz ayrıca, özgürlüğün, sömürgecilik döneminde zor kullanan bir liderin, yerli olup da zor kullanan bir liderle değiştirileceği anlamına gelmediğine de karar verdiniz.

Elbette demokrasi karmaşıktır. Seçim sonuçları herkesi memnun etmez. Bazı dönemlerde en yüksek noktalara ulaşır, bazı dönemlerde ise dibe vurursunuz. Ancak bu çıkmaya değer bir yolculuktur, ve oy vermenin çok ötesine uzanır. Erki - erkin odaklanmasını kontrol etmek, güçlü kurumlar gerektirir. Bireylerin refaha kavuşması, açık pazarlar gerektirir. Gücün ve kaynakların kötüye kullanılmasını engellemek, ve sorumluluk konusunda ısrar etmek, basın özgürlüğü ve bağımsız yargıyı gerektirir.

Eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşı gelmek, açık bir toplumu ve aktif vatandaşları gerektirir. İşte Endonezya'yı ileriye götürecek olan güçler bunlardır. Ve fırsatlara engel teşkil eden yolsuzluğa göz yummayı reddetmeyi; her Endonezyalıya kendi hükümetinde paydaş olmasını sağlayan bir şeffaflığa bağlılığı; ve Endonezyalıların mücadele ederek kazandığı özgürlüğün, bu muazzam ulusu birlikte tutan şey olduğu inancını gerektirecektir.

Bu demokrasi destanını ileriye taşıyan Endonezyalıların- tam 55 yıl önce bugün Surabaya Harbi'nde savaşanlardan tutun, 1990'larda barışçı yürüyüşler yapan öğrencilere; ve bu yeni yüzyılda iktidarın barışçı yollarla el değiştirmesi geçmesi kavramını benimseyen liderlere kadar- hepsinin mesajı budur. Çünkü sonuçta, Sabang'dan Merauke'ye uzanan inanılmaz *Nusantara'yi* bağlayacak olan şey, vatandaş hakları olacaktır- ister Java veya Aceh'ten, ister Bali veya Papua'dan gelsin, bu ülkede doğan her çocuğun eşit muamele görmesi konusunda ısrar - ısrar (Alkışlar) etmek. (Alkışlar.) Tüm Endonezyalıların eşit haklara sahip olduğu.

Bu konuda Endonezya, yurtdışında örnek teşkil etmektedir. Endonezya, demokrasinin gelişimi konusunda deneyimleri ve en iyi uygulamaları paylaşmayı sağlayan açık bir forum olan Bali Demokrasi Forumu'nu kurmak inisiyatifini göstermiştir. Endonezya aynı zamanda, ASEAN içinde, insan haklarına daha fazla önem verilmesi konusunda başı çeken ülkelerden biri olmuştur. Güneydoğu Asya'daki uluslar kendi kaderlerini belirleme hakkına sahip olmalıdır, ve Amerika

Birleşik Devletleri bu hakkı güçlü bir biçimde destekleyecektir. Ancak Güneydoğu Asya *halkları* da kendi kaderlerini kendileri belirleme hakkına sahip olmalıdır. İşte bu yüzden biz, kısa bir süre önce Burma'da yaşanan, ne adil ne de özgür olan seçimleri kınadık. Bu yüzden bölgedeki meslektaşlarıyla çalışmak konusunda, canlı sivil toplumunuzu, destekliyoruz. Çünkü insan haklarına saygı, ülkelerin hudutlarıyla sınırlı kalmamalıdır.

İşte, birbiriyle elele giden gelişim ve demokrasi, bir takım değerlerin küresel olduğu kavramından ibarettir. Özgürlük içermeyen bir refah, bir bakıma fakirliktir. Çünkü insanoğlunun paylaştığı bazı idealler vardır - liderinin bireye karşı sorumlu olduğunun bilinci; ve liderinle hemfikir olmadığın için hapse konmayacağından emin olmanın getirdiği hürriyet; eğitim fırsatı ve saygınlıkla çalışabilme; korku veya kısıtlama olmaksızın dinini yaşayabilme hürriyeti.. Bunlar her yerde gözetilmesi gereken evrensel değerlerdir.

Bugün değinmek istediğim son konu ise din konusu, ve -bu da demokrasi ve kalkınma gibi - Endonezya'nın gelişimindeki temel unsurlardan biridir.

Bu seyahatimde ziyaret ettiğim diğer Asya ulusları gibi Endonezya da maneviyatla doludur- insanların Tanrı'ya pekçok değişik şekillerde ibadet ettikleri bir yerdir. Bu zengin çeşitliliğe ek olarak, dünyanın Müslüman nüfusu en fazla ülkesidir - bu benim küçük bir çocukken Cakarta'nın her yanında ezan okunduğunda yaşadığım bir gerçektir.

Bireyler nasıl sadece dinlerinden ibaret değilse, Endonezya da sadece Müslüman nüfusundan ibaret değildir. Buna karşılık, Amerika Birleşik Devletleri ile Müslüman toplumların ilişkileri uzun yıllar boyunca yıpranmıştır. Başkan olarak, bu ilişkilerin tamiri, benim en önemli önceliklerimden biridir. (Alkışlar.) Bu amaçla geçen Haziran'da Kahire'ye gittim ve ABD ile dünya Müslümanları arasında- farklılıklarımızın üstesinden gelerek yeni bir yol çizecek olan- yeni bir başlangıç için çağrıda bulundum.

O zaman da söyledim, şimdi de tekrarlıyorum, hiç bir konuşma, yıllar boyunca devam eden karşılıklı güvensizliği silemez. Ancak o zaman da, şimdi olduğu gibi, bir seçeneğimizin var olduğuna inanıyordum. Farklılıklarımızın bizi belirlemesini seçip, şüphe ve karşılıklı güvensizlik dolu bir gelecek yaratabiliriz. Ya da, ortak bir payda bulma çabası gösterip, kendimizi devamlı gelişmeye adayabiliriz. Ve size söz verebilirim ki, karşımıza ne kadar zorluk çıkarsa çıksın, Amerika Birleşik Devletleri, insanoğlunun gelişimine doğru çalışmakta kararlıdır. Bu bizim kimliğimizde vardır. Bunu geçmişte yaptık. Ve gelecekte de yapacağız. (Alkışlar.)

Yıllarca gerginlik yaratan konuların ne olduğunu biliyoruz - bu konulara Kahire'de değindim. O konuşmadan bu yana geçen 17 ay süresinde bazı konularda ilerleme kaydettik, ancak halen yapacağımız çok iş var.

Amerika, Endonezya ve dünya çapında masum siviller halen şiddetli saldırılarda bulunan radikal güçler tarafından hedef alınmaktadır. Amerika'nın İslam ile savaşta olmadığını ve hiç bir zaman da olmayacağını net bir şekilde belirttim. Tam tersine, hep birlikte çalışıp, El-Kaide ve taşeronlarını- ki değil İslam gibi muazzam bir dünya dininin, hiç bir dinin lideri olduklarını iddia edemezler- yenmeliyiz. Ancak köprüler kurmak isteyenler, yıkım yaratmak isteyen teröristlere

biyad etmemelidir. Ve bu, sadece Amerika'nın tek başına üstlenebileceği bir görev değildir. Nitekim burada, Endonezya'da, radikalciliği kökünden yoketme ve şiddete karşı mücadele konusunda önemli ilerlemeler kaydettiniz.

Afganistan'da, Afgan hükümetinin kendi geleceğini güvence altına alabilme kapasitesini geliştirmek için, bir uluslar koalisyonu ile çalışmaya devam etmekteyiz. Buradaki ortak çıkarımız, savaştan hırpalanmış olan topraklarda- şiddetli radikalcilerin sığınamayacağı, ve Afgan halkına umut veren- bir barışı sağlamak.

Aynı zamanda, en temel sözlerimizden biri olan, Irak'taki savaşı sona erdirmeye konusunda gelişme kaydettik. Yaklaşık 100,000 Amerikan askeri, başkanlığım döneminde, Irak'tan ayrılmıştır. (Alkışlar.) Iraklılar kendi güvenliklerini tamamen omuzlamıştır. Dahiliyetçi bir hükümet kurma sürecinde Irak'ı destekleyeceğiz ve bütün askerlerimizi geri getireceğiz.

Ortadoğu'da bazı sahte başlangıçlar ve zorluklarla karşılaştık, ancak barış arayışımız konusunda kararlı davrandık. İsrail'liler ve Filistin'liler doğrudan görüşmelere başladılar, ancak halen aşılacak çok büyük engeller var. Barış ve güvenliğin kolayca geleceği konusunda kimse hayale kapılmamalı. Ancak, tarafların her ikisinin de çıkarına olan adil bir çözüm - barış ve güven içinde yan yana yaşayan iki devlet -İsrail ve Filistin - için çalışmakta, Amerika'nın hiç bir çabayı eksik etmeyeceğimiz konusunda şüphe olmasın. Bizim hedefimiz budur. (Alkışlar.)

Bu konuların hepsinin çözülmesi önemlidir. Çünkü dünyamız küçülmüştür, ve her ne kadar bizi birbirimize bağlayan güçler yeni fırsatlar ve muazzam zenginlik yaratsa da, aynı zamanda gelişimi zorlaştırmak isteyenleri de güçlendirmektedir. Bir pazar yerinde patlayan bomba, günlük ticaretin canlılığını bir anda yokedebilir. Bir dedikodu, gerçekleri örtebilir ve barış içinde birlikte yaşayan toplumlar arasında şiddete yol açabilir. Bu hızlı değişim ve çarpışan kültürler devrinde, insan olarak paylaştıklarımız bazen kaybolabilir.

Öye yandan inanıyorum ki, hem Amerika'nın hem de Endonezya'nın tarihi, bize umut vermelidir. Ulusal söylemlerimize işlemiş olan bir hikayedir bu. Amerika'da bizim söylemimiz, *E pluribus unum*'dur - bir çoktan çıkan tek. *Bhinneka Tunggal Ika* - çeşitliliğin içindeki birlik. (Alkışlar.) Farklı yollardan geçmiş olan iki ulusuz biz. Ancak uluslarımız, farklı inançlara sahip yüz milyonlarca insanın, bir bayrak altında özgürce birleşebileceğini göstermektedir. Ve bu ortak insanlık temeli üzerine inşa etmeye devam ediyoruz- birbirlerinin okullarında okuyacak olan gençlik sayesinde; daha fazla refaha ulaşmayı sağlayacak girişimcilerin kurdukları bağlar sayesinde; ve en temel demokratik değerlerimiz ve insan olarak hayallerimizi benimseyerek...

Buraya gelmeden önce *İstiklal* camiyi ziyaret ettim- bu ibadet yeri, ben Cakarta'da yaşarken hala inşaat halindeydi. Ve yükselen minaresine, heybetli kubbesine, ve misafirperver alanına hayrandım. Bu yerin ismi ve geçmişi Endonezya'yı fevkalade yapan şeylerden biridir. *İstiklal* bağımsızlık demektir, ve inşası, bir bakıma ulusun özgürlük için gösterdiği mücadelenin simgesidir. Ayrıca, binlerce Müslüman'ın ibadet yeri olan bu yapı, Hristiyan bir mimar tarafından tasarlanmıştır. (Alkışlar.)

İşte Endonezya'nın ruhu budur. Endonezya'nın dahiliyetçi *Pancasila* felsefesinin mesajı budur. (Alkışlar.) Tanrı'nın en güzel yaratıklarını içeren adalar zincirinde, barış adını taşıyan bir okyanusun üzerindeki adalarda, insanlar Tanrı'ya gönüllerince ibadet ederler. İslam canlılıkla gelişir, diğer dinler de öyle. Kalkınma, yükselen bir demokrasi tarafından güçlenir. Hareketlenen ve yükselen bir gücün içinde, eski gelenekler halen geçerlidir.

Bu Endonezya'nın kusursuz olduğu anlamına gelmez. Hiçbir ülke kusursuz değildir. Ancak burada, ırk, bölge ve din ayrılıklarının üzerine köprüler kurma gücü- kendini başkalarında görme kabiliyeti - bulunmaktadır. Uzak bir ülkeden ve farklı bir ırktan gelen bir çocuk olarak buraya taşındığımda karşılaştığım selamlamada bu ruhu hissetmişim: *Selamat Datang*. Bu ziyaretimde, bir camiye ziyaret eden bir Hristiyan olarak bu ruhu yine buldum- ziyaretimle ilgili bir soruya cevap veren bir liderin sözlerinde: "Müslümanlar da kiliselere girebilir. Hepimiz Tanrı'nın takipçileriyiz."

Bu ilahi kıvılcım hepimizin içinde bulunmaktadır. Şüphe, olumsuzluk, veya umutsuzluğa kapılamayız. Endonezya ve Amerika'nın hikayeleri bizi iyimser kılmalıdır, çünkü tarihin insanlığın gelişiminden yana olduğunu; birliğin ayrılıkçılıktan daha güçlü olduğunu; ve insanlığın barış içinde yaşayabileceğini gösterir. Uluslarımızın, bu gerçekleri paylaşmak için, inanç ve kararlılıkla birlikte çalışması, temennimdir.

Sebagi penatup, saya mengucapkan kepada seluruh rakyat Endonezya: terima kasih atas. Terima kasih. Essalamüalayküm. Teşekkür ederim.

SON

SABAH 10.31 ENDONEZYA SAATİ